

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: T. V. P., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. MV-166505-6/OAM-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. MV-166505-6/OAM-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí ze dne 7. 10. 2024, č.j. CPR-12545-24/ČJ-2025-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Ředitelství služby cizinecké, Přijímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba dvou let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy cizinec pobude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, je v rozporu s § 174a a § 119a odst. 2 zákona o pobytu, tato otázka nebyla správně posouzena. Ust. § 174a obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, žalovaný však nepřihlédl k tomu, že žalobce na území ČR musel navázat hlubší vazby a vztahy s lidmi zde žijícími, byť se s ohledem na neznalost češtiny jednalo především o vztahy v rámci vietnamské komunity. Tuto skutečnost žalobce považuje za notorietu, kterou není nutné prokazovat. Rovněž mělo být vzato v úvahu, že se na území ČR nedopustil trestné činnosti, sám se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, a to již po dvou měsících setrvávání na území ČR (nikoli tedy např. po dvou letech). Nesouhlasil ani se závěrem o předpokladu jeho dobré zpětné integrace do domovské společnosti, neboť na území EU žalobce pobývá již od června 2021.
4. Namítal též rozpor s § 179 zákona o pobytu cizinců, kdy nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a byly učiněny nesprávné skutkové i právní závěry. Správní orgán I. stupně měl žalobci položit doplňující dotazy k hrozícímu nebezpečí v domovském státě (tj. u jakých subjektů se zadlužil a jaké mu hrozí důsledky pro případ nesplacení dluhu). Přitom tyto skutečnosti žalobce uvedl v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70, kdy jeho závěry jsou analogicky použitelné, po správním orgánu lze požadovat jistou procesní aktivitu, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žalobcem tvrzené skutečnosti pro aplikaci § 179 zákona o pobytu cizinců relevantní. K důkazu navrhl správní spis vedený ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu sp. zn. OAM-422/ZA-ZA11-HA06-2025.
5. K aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců namítal, že nebyl řádně právně posouzen zjištěný skutkový stav. Nesouhlasil s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup, v délce dvou let, považoval ji za nepřiměřenou. K závažnosti protiprávního jednání poukázal na polehčující okolnost, že nebyl v ČR nikdy trestně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stíhán pro trestný čin, ani projednáván pro přestupek, rovněž mu polehčuje, že se sám rozhodl přihlásit úřadům, aniž byl např. zadržen při kontrole.

6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde již byly žalobní námitky vypořádány, a na spisový materiál. Žalobní námitky jsou totožné s odvolacími. Právní zástupce používá totožný text žaloby paušálně ve všech případech. Bez ohledu na to, že samotní cizinci v průběhu správního řízení tvrzené argumenty vyvrátili, stejně je tomu i v posuzovaném případě. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že zde nemá společenské ani rodinné vazby, námitka ohledně hlubších vazeb je proto účelová.
8. Účelové je i tvrzení ohledně dluhů, napadeným rozhodnutím byla tato tvrzení o možné újmě v případě jeho návratu vypořádána (viz strana 7). Byla vypořádána i námitka ohledně nepřiměřené délky vyhoštění.
9. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2).*
17. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce na území ČR pobýval od 1. 3. 2025 do 10. 4. 2025 bez oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a na území ČR pobýval od 1. 3. 2025 do 10. 4. 2025 bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce k těmto skutečnostem neuplatnil žádné věcné námitky a soud v těchto závěrech neshledal pochybení. Žalobce pouze obecně v žalobě namítal, že skutkový stav byl nesprávně právně posouzen, aniž však specifikoval, z jakých konkrétních důvodů tuto námitku podává. Soud tak konstatuje, že se nemůže jednat o řádně uplatněný žalobní bod, který by mohl soud přezkoumat.
18. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně a bez cestovního dokladu, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nevyšly v řízení najevo (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
19. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvními stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

20. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely z výpovědi samotného žalobce, neboť ten je primárně v řízení o správním vyhoštění povinen uvést relevantní okolnosti svého soukromého a rodinného života, ke kterým by měl správní orgán přihlédnout, správní orgán není povinen takové okolnosti vyhledávat z úřední povinnosti. Správní orgán I. stupně tak přihlédl zejména k tomu, že žalobce je ženatý, má tři děti, má i matku a dvě sestry, všechny tyto osoby žijí ve Vietnamu, ve Vietnamu ani v ČR nemá majetek, v ČR nemá žádné blízké osoby, ani kulturní, společenské či sportovní vazby, pouze se mu zde líbí a chtěl by si vydělat finanční prostředky. Vypověděl, že do země původu se může vrátit, nic mu tam nehrozí. Dále zohlednil závažnost jeho protiprávního jednání a skutečnost, že není ve věku seniora, je zdravý, jeho rodina žije ve Vietnamu, na území ČR nemá blízké osoby ani jiné vazby, neovládá dostatečně český jazyk a do společnosti se neintegroval. Žalovaný k tomu doplnil, že žalobce v ČR pobývá od února 2025, v EU naposledy disponoval pobytovým oprávněním v roce 2021, mimo svou domovskou zemi pobývá relativně krátkou dobu, celou rodinu má Vietnamu a jeho zpětné integraci nic nebrání, žalobce pak tvrzené hluboké vazby ve vietnamské komunitě nijak nekonkretizoval. Skutečnosti, že žalobce nepáchal trestnou činnost a sám se dostavil, nejsou dle žalovaného nijak mimořádné a není třeba je zohledňovat při posouzení přiměřenosti, když žalobce se navíc dostavil až po dvou měsících. Ani žalovaný tak nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neshledal a soud se s jeho závěry ztotožňuje.
21. Žalobce při svém výslechu žádné vazby na území ČR nepopisoval, teprve v odvolání zcela obecně poukázal na hluboké vazby ve vietnamské komunitě. Takové nekonkretizované tvrzení však nemohlo zvrátit závěry žalovaného. Nelze ani souhlasit

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s tím, že se jednalo o notorietu, neboť ohledně soukromého a rodinného života je cizinec sám povinen uvést, jaké podstatné okolnosti by měl správní orgán zohlednit. Správní orgán I. stupně se s tvrzeními žalobce vypořádal, stejně tak i žalovaný, když žalobce navázané vazby v rámci vietnamské komunity tvrdil pouze obecně. Nicméně ani pro případ, že by žalobce tyto vazby konkretizoval, nemohlo by to vést k odlišnému závěru, neboť pouhé přátelské či kolegiální vazby by nepřiměřenost představovat nemohly. Žalobce přitom jednoznačně uvedl, že celé jeho rodinné zázemí včetně manželky a dětí se nachází ve Vietnamu. Žalovaný též zohlednil, že žalobce se zdržuje v Evropě od roku 2019, kdy do SRN přicestoval v roce 2021 a do ČR v únoru 2025 (což žalobce uvedl při výslechu), přičemž v těchto skutečnostech překážku ve zpětné integraci neshledal. Soud s tímto vyhodnocením souhlasí, žalobce vycestoval z vlasti jako dospělý, má tam celou rodinu, o které uvedl, že se k ní může vrátit, jeho zpětné integraci tak nic nebrání. Žalobce ostatně ani nijak nevysvětlil, co konkrétně by mělo být jeho zpětné integraci na překážku. Lze rovněž souhlasit se žalovaným, že nepáchání trestné činnosti či přihlášení se žalobcem nejsou takové povahy, že by měly být zohledňovány při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

22. Proti zájmu žalobce na setrvání na území ČR leží veřejný zájem, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Zároveň je třeba podotknout, že právo cizince pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého života cizince, v případě žalobce je však tento zásah v porovnání s veřejným zájmem zcela přiměřený.
23. Z ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění je povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179). Ustanovení § 179 a § 120a zákona o pobytu cizinců jsou promítnutím zásady non-refoulement (nenavracení), přičemž je nepřípustné navracení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
24. Žalobce v řízení uvedl, že má ve státě původu dluhy, což mu brání v návratu, chtěl by si vydělat na jejich splacení. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování (ze dne 10. 9. 2025 ev. č. ZS59044), dle kterého bylo vycestování žalobce možné. Dále k odvolací námitce žalobce si žalovaný opatřil i revizní závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování ze dne 5. 11. 2025 č.j. MV-168303-2/OAM-2025, jehož přílohou byl i materiál týkající se půjček, úvěrů a lichvy ve Vietnamu, ze kterého vyplývá, že občan postižený lichvou se může obrátit na orgány činné v trestním řízení (policii) nebo se může bránit v občanském soudním řízení, oběť lichvy není postihována za uzavření nevýhodného úvěru. Dle závazného stanoviska tudíž žalobci ve vlasti v souvislosti s dluhy nehrozí skutečné nebezpečí, jednak je za své dluhy zodpovědný sám a dále se v případě lichvy nebo zvláště nevýhodných podmínek může obrátit na státní orgány v domovském státě.
25. Lze tak shrnout, že žalovaný se podrobně a v souladu se zákonem zabýval důvody znemožňujícími vycestování, a to na základě individualizovaných skutečností tvrzených žalobcem, kdy v jeho posouzení neshledal soud pochybení. Závazné stanovisko se zabývalo možnými problémy s dluhy a v tomto směru došlo k přezkoumatelnému

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

závěru, že ani tato skutečnost není důvodem znemožňujícím vycestování. V této souvislosti nebylo rozhodné, u jakých subjektů měl žalobce dluhy. Lze též souhlasit se žalovaným, že tyto skutečnosti mohl žalobce uvést jak v prvostupňovém řízení, tak v odvolání, nebylo povinností žalovaného, aby tyto skutečnosti vyšetřoval. Správní orgán se žalobce na důvody znemožňující vycestování dotazoval v dostatečném rozsahu, a to včetně možných hrozeb v domovském státě, a žalobce mohl uvést i určité detaily, pokud by to považoval za vhodné. To však neučinil ani v odvolání, ani v žalobě. Jeho námitka tak vyznívá zcela samoúčelně.

26. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70 se týká řízení o udělení mezinárodní ochrany, které je ovládáno zcela jinými principy, než řízení o správním vyhoštění, tedy se na předmětné řízení nemůže uplatnit. Žalovaný ani neměl povinnost zjišťovat, jaké skutečnosti žalobce uvedl v rámci řízení o mezinárodní ochraně, neboť se jedná o zcela oddělená správní řízení, s odlišným účelem. Žalovaný navíc měl dostatek informací, aby mohl možnost vycestování posoudit. Proto soud neprováděl k důkazu správní spis vedený v rámci řízení o mezinárodní ochranu sp. zn. OAM-422/ZA-ZA11-HA06-2025.
27. Žalovaný se tedy důkladně zabýval posouzením možných důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jeho odůvodnění vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a je plně přezkoumatelné, soud v něm neshledal pochybení.
28. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
29. Soud dospěl k závěru, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny podstatné okolnosti daného případu. Zohlednily zejména skutečnost, že žalobce vstoupil a pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu zcela vědomě, přihlédly i k tomu, že dle jeho prohlášení byla účelem pobytu výdělečná činnost, k čemuž však nedisponuje patřičným oprávněním. Žalovaný též konstatoval, že žalobce se sice dostavil dobrovolně, ale až po dvou měsících, kdy tuto dobu neoprávněného pobytu nelze považovat za bagatelní. Nepáchání trestné činnosti pak není nijak mimořádnou okolností, ke které by mělo být zvláště přihlášeno.
30. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v délce dvou let, je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti včetně okolností soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až pět let. Za daných okolností se tak uložená doba nejví jako svévolná či excesivní, meze správního uvážení nebyly překročeny a žalovaný své závěry dostatečně a logicky odůvodnil. Soud konstatuje, že každý je povinen jednat tak, aby se nedopouštěl trestné činnosti. Takové jednání se tedy předpokládá a není opodstatněné, aby tato skutečnost byla zvlášť zohledňována ve prospěch žalobce. Žalovaný přihlédl i k tomu, že se žalobce přihlásil dobrovolně, avšak učinil tak až po zhruba dvou měsících, čímž tuto svou aktivitu značně relativizoval.

31. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2024 č.j. 5 Azs 223/2024-45 (neoprávněný pobyt o délce dvou měsíců, doba správního vyhoštění dva roky), či na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16 (neoprávněný pobyt dva měsíce a správní vyhoštění v délce trvání dvou let). Žalobce sám na žádné srovnatelné případy nepoukázal. Za daných okolností se tak uložená doba nejví jako excesivní.
32. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. prosince 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.